



SIROKAI MÁTYÁS

## Hommage

*à Tandori Dezső*

Ahogy a fák násztánca idején  
a szél sem kérdi,  
hová fújja a magot,  
nem kérjük mi sem,  
hová hullunk,  
mikor a távozó s az itthagzott  
kettős csendje hűlt helyeinken  
keresztülengve még összeér  
asztalon, poháron, ujjnyi vízen,

mintha szűkülő gyűrűk  
a mindent elnyelő középpontba,  
szökne belőlünk valami,  
visszakozva,  
az ajkad, a pohár száján,  
s falán az ujjam nyoma,  
egymást még itatgatva,  
de már külön ajtón  
külön szoba fényterébe hordjuk  
ág-hely-levelünket,

s míg a fodrok visszacsitulnak  
álló asztallap-gyűrűk fölött  
az ujjnyi vízfelszínen,  
az érinthetetlenek táncát járjuk,  
magadon s magamon  
még egyszer túl,  
magunkon mindig innen.